

ikke, at man virkelig kan forsvare den med reelle Grunde. Jeg har altsaa vist, at Kjøbenhavn maa tage sin rigelige Part af Statens Byrder; jeg synes derfor, det er et billigt og retfærdigt Krav, at vi ogsaa faa Del i Statskassens Goder. Og jeg vil derfor, idet jeg tror at turde tale paa den kjøbenhavnske Befolknings Vegne, tillade mig at anbefale denne Sag til Tingets velvillige Overvejelse, og jeg vil bede ærede Medlemmer om at stemme for den Vædring, jeg har foreslaaet.

Oscar Hansen: Paa § 26 findes der et Vædringsforslag, Nr. 186, Betænkningens Nr. 197, om et ekstraordinært Tilskud til Museet i Randers paa 10,500 Kr. Jeg vilde gerne medgive dette Forslag min Anbefaling, idet jeg dog vil udbede mig Tilladelse til som Indledning til denne Anbefaling at fremsætte nogle almindelige Bemærkninger om enkelte Forhold, vedrørende vore Provinsmuseer, thi uden denne Indledning vilde min Anbefaling kun blive i det højeste betinget. Provinsmuseerne ere jo ikke nogen særdeles gammel Institution, og som Følge deraf kan der nok være enkelte Forhold vedrørende disse Museer, som endnu ikke ere komne ind i det Spor, som man netop kunde ønske blev det herskende i Fremtiden, og et af disse Forhold angaar netop Indkøbet af Kunstgenstande til Museerne. I Udlandet, hvor jeg har haft Lejlighed til at se en Del Museer, købes Kunstgenstandene af Centraladministrationen og foræres saa af Staten til de forskellige Samlinger; her hjemme er man gaaet den visnok heldigere Vej, at man har spredt Ansvaret, idet man har givet Direktionerne for de forskellige Provinsmuseer Lejlighed til selv at træffe Valget mellem de Kunstgenstande, som de ville indkøbe. Dette anser jeg i og for sig for heldigt, men det følger af sig selv, at de Herrer, der i Købstæderne staa i Spidsen for et eller andet Museum, i Reglen ere optagne af en ganske anden Livsgering end just den at passe Museet, og om det end maa siges, at de visnok udføre deres Hverv særdeles godt, kunne de dog ikke hyppig være her inde i Kjøbenhavn for at følge med, hvad der kommer frem paa Kunstens Omraade. De have derfor noget vanskeligt ved at træffe det heldigste Valg af Genstande til Museerne, og der har da indsnegret sig den meget uheldige Ufsit, at en kjøbenhavns Kunsthandler sender f. Eks. Malerier til vedkommende Provinsmuseum, og at saa Direktionen træffer sit Valg mellem de Malerier, som vedkommende Kunsthandler har kunnet stille til

dens Raadighed. Det maa dog siges, at det er en højst uheldig Fremgangsmaade, at Museets Tillidsmand tillige er pekuniært interesseret i, at Museet køber netop disse Genstande, og det kan ikke være den ønskelige Form for Statsmidlernes Anvendelse. Jeg kunde nævne særlig et Par norrøjdske Museer, hvor Forholdene ere blevne saa uheldige, at der findes ikke saa Kunstgenstande der, som ikke vilde blive antagne af nogen som helst Censurkomite ved en Charlottenborg-Udstilling; de repræsentere omtrent det flætteste af, hvad der er kommet frem i dansk Kunst, naar vi da overhovedet skulle sætte en Grænse for, hvad der hører med til Kunst, og hvad der ligger uden for Kunsten. Det var dette Forhold, jeg gerne vilde henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa for at spørge, om det ikke var muligt at faa en Forædring ikke i Ministeriets Tilsyn med Museerne, for dette Tilsyn kan kun angaa, hvad der allerede er indkøbt til dem, men selve Indkøbet af Kunstgenstandene. Man kunde maaste træffe en saadan Bestemmelse, at der kun maatte indkøbes Genstande, som havde faaet Udgang til vore officielle Udstillinger, men dette vilde naturligvis være en uheldig Begrænsning, da der jo godt kan komme ubemærkede Kunstværker frem uden for Udstillingstiden, eller det kan tænkes, at Kunstnerne af en eller anden Grund ikke ere komne til at udstille dem. Man kunde jo ogsaa træffe den Ordning, at man gav Akademiets Professorer Lejlighed til at være raadgivende. Og saa dette vilde jeg dog ansæ for uheldigt, da man derved, saaledes som Kunstnerforholdene nu en Gang ere her i Landet, let kunde komme ind i et noget ensidigt Spor; bedre forekommer det mig, at det vilde være, hvis man tillod det almindelige Kunstnerfamfund at vælge en Komite af f. Eks. 5 Malere og 3 Billedhuggere og gav denne Komite Ret til at vælge Provinsdirektionerne at indkøbe en eller anden Genstand. Det skulde altsaa ikke være en Komite, der havde Forslagsret, eller som skulde kunne sige: Disse og disse Kunstværker maa I købe, men det skulde være en Komite, der kunde støtte Provinsmuseernes Bestyrelser, idet den med Sagkundskab kunde give et vejledende Vink, om et Maleri virkelig var værdt at anskaffe eller ikke. Der vilde i saa Tilfælde ikke være noget i Vejen for, at den Trafik, som vore Kunsthandlere nu have indført, kunde fortsættes; men naar Staten vedbliver at bygge Provinsmuseer og vedbliver at bevilge ret betydelige Beløb til disse Provinsmuseers Udstilling og Konsolidering, maa det dog ogsaa være af Vigtighed, at Statens Midler,